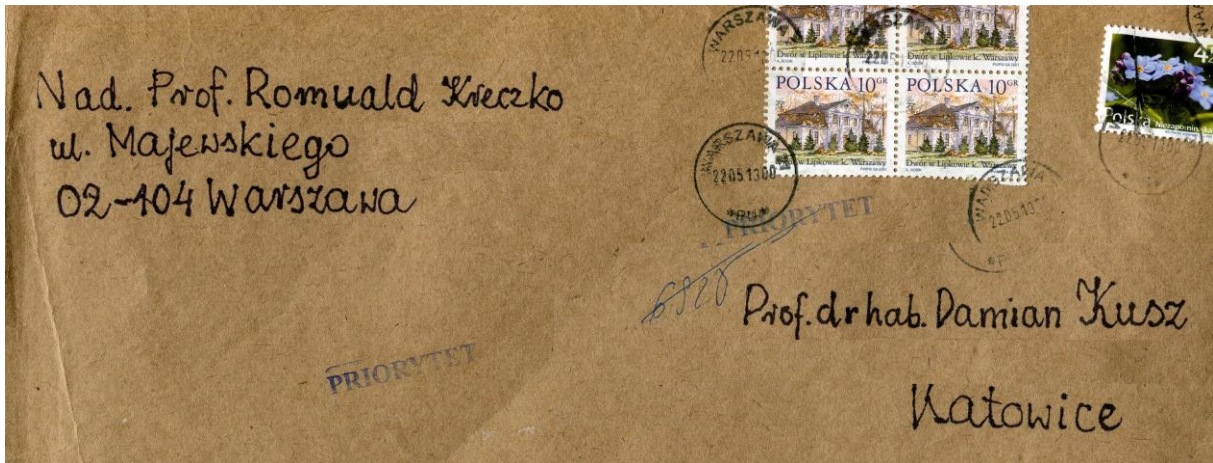

Katowice, dn. 22. 05. 2013

Prof. dr hab. med. Romuald Kreczko

Urodziłem się w Łapach (województwo białostockie), 19 sierpnia 1928 roku. Po ukończeniu ogólnokształcącej szkoły średniej w Łapach w 1949 r. i zdaniu obowiązkowych egzaminów uzyskałem maturalne świadectwo dojrzałości. W tym samym roku (1949 r.) rozpocząłem studia medyczne na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej w Łodzi. Studia ukończyłem w 1954 roku uzyskując dyplom lekarza medycyny.

1 listopada 1954 r. rozpocząłem staż i pracę w Szpitalu Powiatowym w Żarach k. Żagania na stanowisku asystenta. W szpitalu tym pracowałem do 31 marca 1956 roku. Po uzyskaniu stypendium specjalizacyjnego w zakresie ortopedii i chirurgii urazowej podjąłem 1 kwietnia 1956 roku pracę w Klinice Ortopedycznej Śląskiej Akademii Medycznej w Bytomiu, pod kierownictwem Profesora Mariana Garlickiego. Po objęciu przez Profesora Mariana Garlickiego w 1957 roku stanowiska Kierownika Katedry Ortopedii i Chirurgii Urazowej w 2 Centralnym Szpitalu Klinicznym Wojskowej Akademii Medycznej w Warszawie, dalszą specjalizację kontynuowałem w Warszawie, również pod Jego kierownictwem.

W szpitalu tym pracowałem na stanowisku starszego asystenta od 1 listopada 1957 roku do 31 marca 1966 roku. Drugi stopień specjalizacji w zakresie ortopedii i traumatologii uzyskałem 31 marca 1960 roku. Stopień naukowy doktora medycyny nadała mi 11.06.1963 r. Rada Wydziału Lekarskiego Wojskowej Akademii Medycznej w Łodzi.

Stopień naukowy doktora habilitowanego otrzymałem 26.04.1972 r. w Akademii Medycznej w Warszawie, na podstawie rozprawy p.t. „Wartość osteotomii Mc. Murraya i Pauwelsa w świetle badań klinicznych i doświadczalnych”. Stanowisko docenta w Klinice Ortopedycznej Akademii Medycznej w Warszawie, pełniłem od 01.08.1973 r. do 31.03.1974 r.

W dniu 27.10.1983 roku Rada Państwa nadała mi tytuł naukowy Profesora nauk medycznych a 01.03.1984 roku Minister Zdrowia i Opieki Społecznej mianował mnie profesorem w Akademii Medycznej w Warszawie.

W okresie 1974 – 1987 r. pełniłem obowiązki kierownika Ośrodka Naukowo – Badawczego (ONB) Warszawskiej Kliniki Ortopedycznej w Uzdrowisku Ciechocinek, gdzie pełniłem również funkcję konsultanta.

W okresie zatrudnienia w Klinice Ortopedycznej AM w Warszawie brałem aktywny udział w szkoleniu podyplomowym lekarzy specjalizujących się w dziedzinie ortopedii i traumatologii narządu ruchu. Byłem też przez wiele lat członkiem komisji egzaminacyjnych dla lekarzy ubiegających się o drugi stopień specjalizacji, a także wykładowcą na kursach szkoleniowych, organizowanych w ramach CMKP. Jako nauczyciel akademicki prowadziłem również ćwiczenia z ortopedii dla studentów V roku studiów I – go Wydziału Lekarskiego AM w Warszawie.

W 1978 r. zostałem powołany na stanowisko Prodziekana, które pełniłem przez dwie kadencje (do 1984 roku). W okresie 1968 – 1976 byłem członkiem Rady Pedagogicznej a w latach 1976 – 1978

przewodniczącym tej Rady. W 1981 r. zostałem członkiem Rektorskiego Zespołu ds. opracowania naboru kandydatów na studia medyczne.

Od 1957 r. jestem członkiem Polskiego Towarzystwa Ortopedycznego i Traumatologicznego. W okresie 1987 – 1988 r. pełniłem obowiązki Prezesa Oddziału Warszawskiego PTO i Tr. Pełniłem również funkcje sekretarza i współorganizatora 19 Zjazdu Naukowego PTO i Tr. w Warszawie oraz wiceprzewodniczącego Komitetu Organizacyjnego 27 Zjazdu Naukowego PTO i Tr. (Warszawa, 1988 r.). Na Zjazdach naukowych, sympozjach, konferencjach naukowych, organizowanych w ramach PTO i Tr. i innych towarzystw naukowych w Kraju i zagranicą, wygłosiłem kilkadziesiąt referatów, poświęconych różnorodnej tematyce naukowej i kluczowym zagadnieniom klinicznym. W wielu wystąpieniach referatowych przedstawiłem rolę i znaczenie rehabilitacji leczniczej w różnych chorobach i stanach pourazowych narządu ruchu.

Profesorowi Wiktorowi Dedze – jednemu z najwybitniejszych Ortopedów Polskich, zawdzięczamy rozwój nowoczesnej rehabilitacji ortopedycznej. Profesor Dega jest słusznie nazywany Ojcem polskiej rehabilitacji a także twórcą Poznańskiej Szkoły Ortopedycznej.

Największe sukcesy i osiągnięcia polskiej ortopedii zawdzięczamy Profesorowi Adamowi Grucy. Swoją wszechstronną działalnością, wiedzą, talentem chirurgicznym, pomysłowością oraz niezwykle zmysłem wynalazczym – zasłużył w pełni na miano najwybitniejszego i najwszechstronniejszego Polskiego Ortopedy. Wielkim sukcesem Profesora było powołanie do życia Kliniki Ortopedycznej w Warszawie oraz stworzenie Warszawskiej Szkoły Ortopedycznej, w stolicy Polski. Po przejściu Profesora Grucy na emeryturę kontynuatorem Jego dzieła i wszechstronnej działalności naukowo - szkoleniowej i organizacyjnej został Profesor Marian Garlicki. Był On utalentowanym naukowcem i wielkiej klasy chirurgiem – ortopedą a także świetnym organizatorem i wychowawcą kilku pokoleń polskich ortopedów. Nazwiska Wielkiej Trójki Profesorskiej – Adama Grucy, Wiktora Degi i Mariana Garlickiego, zapisane zostały na zawsze „złotymi literami” w księdze najwybitniejszych i najbardziej zasłużonych Ortopedów Polskich.

W ramach obowiązków nauczyciela akademickiego wykonałem: ok. 30 recenzji prac doktorskich, 6 recenzji rozpraw naukowych, na stopień doktora habilitowanego. Dokonałem również oceny dorobku naukowego 7 kandydatów do tytułu naukowego – Profesora. Pod moim kierownictwem 7 lekarzy uzyskało drugi stopień specjalizacji w dziedzinie ortopedii i traumatologii narządu ruchu.

Byłem też promotorem w 9 – ciu przewodach na stopień naukowy doktora nauk medycznych. Opublikowałem 140 prac naukowych, głównie jako samodzielny, względnie pierwszy wykonawca pracy. Jestem współautorem:

- 1) książki „Chirurgia urazowa”, wyd. PZWL, Warszawa, 1968 r., wyd. 2 - gie 1972 r., wyd. 3 - cie w języku rosyjskim – 1973 r.,
- 2) monografii „Arthrosis deformans coxae”, wyd. PZWL, Warszawa, 1974 r.,
- 3) podręcznika dla studentów medycyny “Ortopedia I traumatologia narządów ruchu”, Ośrodek Wydawniczy Akademii Medycznej w Warszawie, 1988 r.

Ponadto jestem autorem książek:

- 1) "Podstawy leczenia urazowych uszkodzeń kończyn dolnych", wyd. PZWL, Warszawa, 1978 r.
- 2) "Urazy kończyn górnych", wyd. PZWL, Warszawa, 1982 r.
- 3) „Wartość osteotomii Mc.Murraya i Pauwelsa w świetle badań klinicznych i doświadczalnych”, Dział Wydawnictw Akademii Medycznej w Warszawie, 1972 r.

W okresie 1970 – 1975 byłem członkiem Rady Pedagogicznej studentów V roku studiów a w latach 1976 – 1978 r. – przewodniczącym tej Rady. W 1981 r. zostałem członkiem Rektorskiego Zespołu ds. opracowania naboru kandydatów na studia medyczne. Od 1957 r. jestem członkiem PTO i Tr.

W okresie 1987 – 1988 r. pełniłem obowiązki Prezesa Oddziału Warszawskiego PTO i Tr. W 1987 r. zostałem członkiem Polskiego Towarzystwa Reumatologicznego. Pełniłem również funkcje sekretarza i współorganizatora 19 Zjazdu Naukowego PTO i Tr. w Warszawie oraz wiceprzewodniczącego Komitetu Organizacyjnego 27 Zjazdu Naukowego PTO i Tr. (Warszawa, 1988 r.). W wielu wystąpieniach referatowych dużo miejsca poświęciłem rehabilitacji leczniczej, stosowanej w różnych chorobach narządu ruchu i stanach pourazowych.

W okresie zatrudnienia w Klinice Ortopedycznej AM w Warszawie a następnie także w Instytucie Reumatologii w Warszawie, przebywałem wielokrotnie w zagranicznych ośrodkach naukowych. Były to wyjazdy naukowo – szkoleniowe, organizowane głównie w ramach stypendium DAAD (Deutscher Akademischer Austauschdienst) w RFN. Odwiedziłem uniwersyteckie kliniki oraz szpitale w następujących miastach: Homburg – Saar, Heidelberg, Giesen, Bad – Wildungen, Tübingen, Essen, Wiesbaden, Memmingen.

W 1969 r. – odbyłem roczne szkolenie w Anglii, w Leicester (Leicester Royal Infirmary). Dłuższe pobyty w ośrodkach zagranicznych umożliwiły mi gruntowne zapoznanie się z najnowszymi osiągnięciami w dziedzinie ortopedii i traumatologii oraz najnowszymi metodami operacyjnymi, stosowanymi w prominentnych ośrodkach ortopedycznych.

Również w ramach krócej trwających wyjazdów zagranicznych (7 – 10 dniowych) mogłem odwiedzić wiele klinik ortopedycznych i znanych w świecie szpitali, w następujących miastach: Boston, Oslo, Heinola, Bürgenstock, Zürich, Harlow – Wood, Hamburg, Linköping, Bruksela, Amsterdam, Majorka, Barcelona, Nicea, Atlanta, Wroughtington k. Wigan, Seul.

Nawet krótsze wizyty w znanych ośrodkach zagranicznych okazały się cenne, zarówno pod względem naukowym jak i szkoleniowym. Umożliwiły one nawiązywanie bardzo cennych kontaktów z wybitnymi specjalistami w dziedzinie nowoczesnej chirurgii ortopedycznej i urazowej.

W 1987 roku rozpocząłem pracę w Instytucie Reumatologii w Warszawie, na stanowisku kierownika Kliniki Reumoortopedii. Moim poprzednikiem na tym stanowisku był docent dr. hab. med. Sylwester Jakubowski. Był on świetnym organizatorem – twórcą 1 - szej w Polsce Kliniki Reumoortopedii, utalentowanym i bardzo cenionym w świecie lekarskim – chirurgiem – reumoortopedą. Wiele, opracowanych przez niego metod operacyjnych znalazło praktyczne zastosowanie także w kierowanej przeze mnie klinice (1987 – 1998) a po moim odejściu na emeryturę także w klinice Profesora Pawła Małyka.

W Instytucie Reumatologii byłem członkiem Rady Naukowej oraz członkiem Rady Programowej czasopisma „Reumatologia”, które w 2013 r. obchodzić będzie Jubileusz 50 – lecia tego czasopisma. Jako kierownik kliniki pełniłem funkcję wykładowcy na kursach szkoleniowych, przeznaczonych dla lekarzy specjalizujących się w reumatologii i ortopedii. W ramach programowych posiedzeń naukowych, organizowanych w poszczególnych klinikach IR – wygłosiłem szereg referatów na temat nowoczesnych metod operacyjnych znajdujących coraz szersze zastosowanie w chorobach reumatoidalnych. Ze względu na specyfikę tych chorób (szczególnie rzs), w wygłaszanych referatach podkreślano konieczność kompleksowego ich leczenia z udziałem: chirurga – ortopedy, reumatologa i specjalisty w dziedzinie rehabilitacji leczniczej (fizyko - balneo – kinezyterapii). Kompleksowej terapii chorych na rzs poświęciłem wiele miejsca publikując w różnych czasopismach ok. 30 prac naukowych.

W latach 1987 – 1998 r. kierowano do naszej Kliniki pacjentów z całej Polski. Przeważnie, byli to chorzy w starszym wieku, znajdujący się w złym stanie ogólnym, z zaawansowanymi zmianami destrukcyjnymi, głównie w dużych stawach kończyn dolnych (stawy biodrowe i kolanowe).

Chorych z takimi zmianami kwalifikowano do endoprotezoplastyki. Operacje alloplastyczne dużych stawów z użyciem nowoczesnych endoprotez mogliśmy wykonywać jedynie w ograniczonym zakresie, ponieważ ilość endoprotez otrzymywanych z Krajowego Banku Endoprotez była znacznie ograniczona. Z tego powodu – w latach 1987 – 1998 – liczba przeprowadzonych alloplastycznych biodra i kolana była niewielka w stosunku do istniejących potrzeb. Dlatego czas oczekiwania chorych na operacje tego typu znacznie się wydłużał. Inne operacje reumoortopedyczne przebiegały bez większych przeszkód. Dzięki wielkiemu zaangażowaniu i umiejętnościom chirurgicznym Zespołu Lekarskiego oraz dobrej współpracy z zespołem anestezjologii mogliśmy przeprowadzać wszystkie operacje (z wyjątkiem kręgosłupa), jakie w chorobach reumatycznych stosuje się na całym świecie, w prominentnych klinikach ortopedycznych.

Świetne wykształcenie Zespołu Lekarskiego w chirurgii reumoortopedycznej umożliwiała przeprowadzanie z pomyślnym wynikiem nawet najtrudniejszych zabiegów operacyjnych. Osiągnięcia naukowo – szkoleniowe Kliniki Reumoortopedii Instytutu Reumatologicznego w Warszawie oraz uzyskiwane wyniki lecznicze zasługują na bardzo wysoką ocenę.

31 grudnia 1998 roku przeszedłem na tak zwaną zasłużoną emeryturę. Z dużym żalem zakończyłem – po 12 latach pracy w Instytucie Reumatologii w Warszawie – swoją działalność kliniczną na stanowisku kierownika Kliniki Reumoortopedii.

Wyróżnienia, odznaczenia, nagrody:

1. Nagrody rektorskie za nauczanie ortopedii studentów V kursu AM w Warszawie i opublikowane prace naukowe.
2. Wyróżnienie – Zasłużony dla Akademii Medycznej w Warszawie.
3. Nagroda 1 - go stopnia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej za monografię „Arthrosis Deformans Coxae” (nagroda zespołowa).
4. Nagroda Zespołowa 3 - go stopnia Ministra Obrony Narodowej za książkę „Chirurgia Urazowa” (współautor).
5. Nagroda naukowa Fundacji im. Alfreda Jurzykowskiego, Nowy Jork, USA.
6. Odznaka – „Zasłużony dla Uzdrowisk Polskich”.

7. Odznaczenie – Medal im. Józefa Oczuki; za działalność szkoleniową i konsultacyjną w Uzdrawisku Ciechocinek.
8. Odznaka – „Za wzorową Pracę w Służbie Zdrowia”.
9. Odznaczenie tytułem – Członka Honorowego Polskiego Towarzystwa Ortopedycznego i Traumatologicznego Narządu Ruchu.
10. Honorowe Odznaczenie – Medalem im. Profesora Adama Grucy.
11. Odznaczenie – Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Procedus

Autobiogram sporządził prof. Romuald Kreczko.

Zawartość artykułu jest objęta prawami autorskimi.

Damian Kusz